

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravištvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznaniila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 291.

✓ Ljubljani, v ponedeljek 21. decembra 1891.

Letnik XIX.

Neveselo znamenje.

Tako smo v zadnji številki označili vest dunajskih časnikov, da v kratkem utegne grof Tassfe jednega levičarja priporočiti kot ministra brez portfelja. Večletna, sicer za sedaj le skromna želja nemške levice se bode torej po dolгих letih potovanja po puščavi uresničila!

Predrzni govor Mladočeha Gregra, kakor dobro omeni neki nemški list, ki pa seveda ni bil hujši kakor marsikateri drugi, ki nam je prejšnja leta zvenel na ušesa iz nemško-liberalnega tabora, ki ni bil smeješi, kakor v mirnejših časih proglašena teorija o „svinčenih podplatih“, ta žvepleni govor je izbil dno Tassfejevi potrpežljivosti. Obrnil se je do levice, do one levice, ki ga je nekdanj tako strastno napadala, ki pa danes leži pred njim skesana in spokorjena in hoče za ministerski sedež brez portfelja opustiti opozicijo ter se z zmernejšimi elementi zjediniti na podlagi zadnjega vladnega narodnogospodarskega vprašanja.

Naravno je torej, da se vsi listi pečajo z najnovejšimi znamenji bližajoče se krize. Vsi brez izjeme pa se strinjajo v tem, da pšenica za nemško levico ni še zrela. Prvo glasilo levičarskih vodij piše mej drugim: „Jeden član, katerega levica pošlje v vlado, seveda ne bode mogel svojega vpliva uporabiti do zmage. Grof Tassfe namerava svojo prijenljivost proti leviči kolikor mogoče zmanjšati. Novi minister ne dobi portfelja, torej tudi ne neposrednega vpliva na spravo. Tudi je že skoraj gotovo, da noben sedanj voditelj in naravni zastopnik nemške levice ne bode poklican na to mesto. . . Pred vsem ne smemo prezreti, da niti vlada ne namerava vlade levičarske stranke, niti je želi ta stranka.“

Kaj torej pomeni novi minister brez portfelja? Istina je, da tak minister ne more neposredno vplivati na upravo ali na smer vladne politike, osobito če ni priznan voditelj stranke, vendar pa je neveselo znamenje za narodno in konservativno stvar, da se mora vlada pogajati z levičarji. Razmere so

take, da vlada potrebuje stalno večino. In kje naj jo išče? Mladočehi so se zarili v skrajno opozicijo iz same nagajivosti, dr. Gregar pa je z zadnjim svojim govorom pretrgal zadnjo zvezo med vlado in sedanjim mladočehskim klubom.

Poljski listi pišejo, da se Poljaki z levico ne združijo v vladno stranko brez Hohenwartovega kluba. Ali če je v zadnjih dogodkih kaj logike, če sta si nasprotna liberalizem in konservatizem, če nista jednaki germanizacija in narodna jednakopravnost, sedanj Hohenwartov klub nikdar ne more z levico vred postati tretji v vladni zvezi. Ogenj in voda sta si vedna nasprotnika. Ta bi bil največji parlamentarni nezmisel. „N. Fr. Pr.“ sama piše: „Da bi se Hohenwartov klub privzel k bodoči večini, kakor mislijo oficijozni, temu levica ne bode pritrdila, dokler ta klub ostane v sedanjih sestavi.“ Torej levičarji bi si le nekatere člane izbrali iz Hohenwartovega kluba, takozvane „klerikalce“ in narodne „radikalce“ pa bi postavili v kot. Dvomimo, da je Hohenwartov klub sejmische, na katerem bi Plener izbiral vprežno živino za nemško-liberalni vladni voz.

Sedaj najprvo levičarski minister brez portfelja, a drugo — more še priti, česar se menda veselijo naši radikalci z Gregrom vred.

Občinska uprava ljubljanska.

(Iz meščanskih krogov.)

(Koniec.)

4. Mestna blagajnica.

Bavili smo se tako obširno s to stvarjo, da prisilimo g. župana, kaj storiti. In če vse ostane pri starem, šteli si bomo vendar v zadoščenje, ako bo javno mnenje te razmere obsodilo in priznalo, da je nam v resnici na srcu korist in blagor „bele Ljubljane“.

Poglejmo si sedaj naše druge urade in ustanove. Že jedenkrat je g. dr. Gregorič dobro naglašal v seji občinskega sveta, da se naj vendar orga-

nizirajo naši uradi, in g. župan je pripoznal, da je naša mestna blagajnica „unicum“ na svetu. In vendar se še ni nič zgodilo, vse je ostalo pri starem. Dotični odsek za reorganizacijo uradov spi, kakor po navadi taki odseki, in vendar bi treba bilo tu hitre pomoči.

Kje ste še videli, da ima skoro vsak uradnik na rotovžu pravico, denar sprejemati? Gotovo nikjer, samo pri nas je to mogoče.

In knjigovodstvo? Kje je pa to? Ko se je obravnaval računski zaključek za leto 1890, katerega pa še do danes občinski svetovalci nimajo v rokah, pokazal se je očitno ta nedostatek, kajti nekatere svote v proračunu prekoračile so se skoro za polovico in še več. Ali nobeden tak večji izdatek ni bil utemeljen, in g. poročevalec ni mogel dati pri najboljši volji pojasnila, ker nimamo pravičnega knjigovodstva.

Ako so strogi predpisi za druge urade, se posebno za blagajnice, mislimo, da bi merodajni krogi morali vendar na to gledati, da ne bo blagajniški urad deželnega stolnega mesta „unicum“.

5. Mestna policija.

Organizirala se je policija na udih, ali glava je ostala stara. Kako je mogoče tako važno mesto policijskega šefa leto za letom le provizorično izpolniti! To je opravičeno za nekaj mesecev, ali ne za leta, in merodajni krogi bi morali gledati, da se vendar jedenkrat tu naredi stalni red in se policija tudi popolnoma od nog do glave organizuje.

Stalno nameščeni uradnik bo marsikaj zapazil, česar se začasno nameščeni morebiti ogiblje. Tudi podložni, ako vedó, da je to njih definitivni šef, so v popolno drugem položaju, kakor če se ta imenuje samo začasno nastavljeni policijski referent.

6. Mestna hranilnica.

Ko se je „post tot discrimina rerum“ vendar jedenkrat ustanovila mestna hranilnica, bili smo vsi narodni krogi veseli, nadejaje se, da bo ta zavod gotovo v korist „beli Ljubljani“, in da bo g. župan

LISTEK

Strah v gradu.

(Povest.) Srbski spisal J. S. v „Javoru“ 1874; poslovenil A. Fekonja.)

I.

„Kak grad je to, ki se vidi pred nama?“ vprašam svojega voznika, kateri je bil dremavo povsili glavo na prsi, a konjema pustil na voljo, da gresta, kakor hočeta.

„Stari Grad, gospod!“ odgovori mi on, in švigne konje.

„Katera vas pa je za njim?“

„Nova Vas, gospod!“

„Ali je daleč?“

„Prišla bova še za vida, saj je še takó le štiri ura popoldne.“

„Od kod pa ti to veš?“ vprašam ga jaz malo začuden, ker je res toliko bilo, ko sem pogledal na žepno uro.

„Kaj da ne bi vedel“, odgovori mi on; „kedar pogledam le na senco, takoj vam povem, koliko je na uri.“

*) Opazka. Gledé kraja in oseb ponarejeno bolj po naših razmerah. Prevoditelj.

„A kaj bi ti storil, ko bi bilo oblačno, ali ko bi potoval po noči?“ vprašam ga smejoč se.

„Ej, gospod, kedar je oblačno, tedaj se ugiba; po noči pa se pozna po zvezdah ali po mesecu.“

„Ali kje si se ti prijatelj to naučil?“

„Kje sem se naučil? Kje? Prav ne vém ni sam; samo vém, da vém. Pa gotovo sem se moral nekje naučiti. Seveda. Vsega se človek mora učiti, ako hoče znati. Samo od sebe ne prihaja nič. Mar ni takó?“

„Takó je, prijatelj; tu imaš čisto prav!“

„Kdor se nič ne uči, ta nič ne zna. To so mi moj pokojni dedek neprenehoma govorili, ko sem še otrok hodil v šolo; ali bilo je vse zastoj. Jaz sem rajši hodil za govedi, vodil konje na polje, ali pasel svinje, nego da bi hodil v šolo. Pa saj res, čemu je tudi meni šola? To ni za siromake; to je za bogatine, kateri imajo denarja in časa, pa kedar se učé, da vsaj vedó, zakaj se učé. Ali ni takó?“

„No, prijatelj, to ti že ne dam prav. Vsak človek mora znati; a pred vsem je potrebno, da zna dobro čitati, pisati in računati.“

„Pa k čemu mi je to, gospod, saj jaz ne bom učen človek; to je za „kunštne“ ljudi, kateri pišejo knjige, „drukajo cajtenga“; za kaj pa bo meni, ko vozim za plačo, ali ko grem za svojim plugom?“

„A ne! Nemaš prav, prijatelj. Pisati in čitati mora znati vsak človek, naj si bode v mestu ali na kmetih, to je vsejedno. Kaj misliš, ali bi mar toliko ljudi trpelo takó hudo, ko bi znali bili pisati in čitati? Kolikokrat sem jaz v svojem življenju slišal ob onih revežih, kateri so, ne znajoč ter ne vedé sebi in svojim otrokom podpisali smrtno obsodbo, pa so še tedaj po sto- in stokrat preklinjali oni čas, ko bi se bili lahko učili, a se niso hoteli.“

„O, da . . . to seveda . . . to je že res; ali veste, gospod, jaz na primer, kedar imam kaj takega, jaz grem najprej k našemu županu — to vam je, gospod, dober, pošten in učen mož, — pa kedar mi on reče, naj podpisem, jaz podpisujem; vidite, gospod, on bere tudi časnike. Večkrat ga povabim jaz ali kateri drugi na kosilo, ali se zberemo v gostilni, pa nam on bere, ali kakor vi pravite, čita. Zakaj bi naj tedaj znali tudi mi?“

„Ali, prijatelj, ne bi bi mar bilo boljše, ko bi vse to mogel ti sam storiti, pa ti ne bi trebalo nikogar prositi za to? Ali, povej mi, kaj bi ti počel, ako slučajno župana ne našel doma, a ti bi potreboval uprav tá trenotek?“

„Da . . . veste — hju pram, ali ne vidiš, saj menda nisi slep!“ in tu začne moj voznik kretati konja v stran, da se izogne kočiji, ki je v največjem

vso svojo pozornost obračal na te mladi zaved. Sicer je vsak začetek težak, in ne smemo misliti, da bomo takoj v prvih letih beležili Bog v taki dobiček, sosebno ako je imela mestna hranilnica v svojih pravilih jako neugoden paragraf glede na vloge, da se namreč obrestujejo z dnevno vložitev.

Na ta način ni bilo mogoče tekmovali s staro, z denarjem dobro založeno kranjsko hranilnico. Zaradi tega je občinski svet dne 8. aprila 1891 sklenil, da se pravila v tem smislu prenares in se vloge obrestujejo od 1. in 15. vsakega meseca. Kajti hranilnica ni imela od prejšnjega paragrafa nobenih koristij, nego le škodo, ker ta paragraf je bil jako ugoden trgovcem in drugim, ki denar za kratek čas nalagajo, ker ga navadno zopet kmalu oddajo.

Mestna hranilnica je pa imela pri tem škodo, in je morala imeti vedno večji znesek na razpolaganje, mrtvo ležeh v blagajnici, da lahko vse svote izplača.

Kakor smo omenili, sklenil je občinski svet, dotični paragraf prenaresiti. Vsak človek bi mislil, da bo smatral g. župan to zadevo kot jako nujno, in da bo predložil koj drugi dan c. kr. vladi prošnjo za premembo pravil, kajti vsak dan zamude pomeni izgubo za zavod. Toda varali smo se zopet. Še le dne 28. julija 1891, torej tri mesece in dvajset dni pozneje, šla je dotična vloga na c. kr. vlado. Ali ni to odločne graje vredno? Ali vsled te malomarnosti in počasnosti ne trpi občinski zavod vsak dan gmotne škode? Dne 31. oktobra je c. kr. vlada vrnila pravila zaradi nekaterih formalnostij. Dne 17. novembra je mestni zastop vsprejel po vladni želji prenaresjena pravila, a še le dne 10. decembra jih je magistrat zopet predložil c. kr. deželni vladi, katera jih je odposlala že dne 16. t. m. notranjemu ministerstvu v potrjenje. In sedaj bomo zopet podoben dogodek doživeli, da bodo dotični akti romali od Poncija do Pilata, kakor se je to godilo skozi sedem let pri ustanovitvi mestne hranilnice. Če se prilično vsak mesec 120.000 gld. vložijo, lahko si vsakdo izgube na obrestih sam izračuni. Kdo je temu kriv?

7. Bolnišnica.

Prilično godilo se je v zadevi nove bolnišnice. V lanskem zasedanju podaljšal je g. Gorup svojo kupno ponudbo za staro bolnišnico do 1. januarja 1902. Spomladi vršila se je pri deželnem odboru enketa, ki se je posvetovala, kaka kanalizacija naj se vpelje pri zgradbi nove bolnišnice. Deželni odbor obrnil se je z dopisom z dne 15. septembra 1891 do slavnega magistrata, naj tudi občinski svet izreče svoje mnenje. Stvar je gotovo važna in nujna. Pričakoval je vsakdo, da se bo ta stvar v raznih odsekih, sosebno v odseku za kanalizacijo mesta in v zdravstvenem svetu temeljito posvetovala ter še le potem prišla pred občinski svet. Toda odlašalo se je in še le ob 12. uri, ko v teku dveh tednov poteče obrok pogodbe, naj občinski svet brez strokovnjaške izjave gori omenjenih dveh odsekov o tej vелеvažni zadevi sklepa. To je vendar že od sile in

ne vemo, kako bi to poltovo počasnost primerno ožigosali.

Oudno se nam tudi sdi, da je bil poročevalec o dopisu deželnega odbora glede stare bolnišnice dotični odbornik gosp. ces. svetovalec Murnik. Vprašamo, ali li tu nastala kolizija mej občinskim svetovalcem in deželnim odbornikom. Pričakovati bi bilo preje, da se v takem slučaju g. deželni odbornik v občinskem svetu udrinje glasovanja, ker deželni odbornik ne more o dopisu deželnega odbora v občinskem svetu drugače poročati, nego kakor je deželni odbor sklenil. Baš zaradi tega odložil je gosp. dr. Vošnjak svoj mandat v občinskem svetu ljubljanskem. Kdo je pa temu kriv? Čitatelji si lahko sami odgovoré na to vprašanje.

8. Raznoterosti.

Zopet moramo seči nekaj let nazaj, kajti toliko je zastarela „inkorporacija tivolske graščine“. Pred leti zahtevali so Šišenčani 6000 gld., sedaj 20.000, in če bomo še nekaj lepih poslopij zgradili v šišenski občini, narasla bo svota morda do 30.000 gld. Na mnoga vprašanja v občinskem svetu odgovoril je gospod župan, da ima vse vlada v rokah. Ker je to vprašanje za naše vžitninske in policijske razmere vелеvažno, pozivljamo tu javno vse one kroge, kjer se stvar zadržuje, naj se požurijo. Seveda bi moral to kdo drugi storiti. Istotako ne vemo, koliko stane bolnišnica za silo ali nova šola v Poljski ulici, kajti kolaudacija se še ni vršila. Radovedni smo, kako se bode prekoračeni proračun nove šole utemeljeval.

Kakor smo že omenili, imamo odsek za kanalizacijo mesta, ki pa ves čas svojega obstanka ni imel še nobene seje. Mi gradimo vedno nove kanale, nove stavbe, ali da bi komu prišlo na um, zahtevati, odsek za kanalizacijo naj odloči, kak sistem naj se v Ljubljani vpelja, to se ne zgodi. In vendar bi bilo mogoče v teku teh neplodno minolih treh let na to vprašanje temeljito odgovoriti. Seveda bi moral dotični odsek imeti na razpolaganje načrt mesta, kar bi pa ne bilo mogoče, ker se zopet ni to izvršilo, kar je sklenil občinski svet, namreč nastaviti posebnega inženjerja, ki bi se bavil izključno le s to nalogo. Kake posledice izvirajo iz takega točnega (?) poslovanja, sklepajo naj cenjeni čitatelji sami, sosebno naj gleda občinski svet na to, ker je on odgovoren, ako se kaj godi na škodo občine.

Navedli bi še marsikaj, toda menimo, da je to dovolj. Morebiti se oglasi še kateri drugi časnikarski kolega, da povzdigne svoj glas z nami vred. Ljubljanski občinski zastop je v narodnih rokah in mora tudi vedno ostati. Toda sveta dolžnost občinskega zastopa je, skrbno paziti, da vsakdo izvršuje svojo dolžnost, sosebno moramo to v prvi vrsti zahtevati od g. načelnika. On mora z dobrim vzgledom kazati svojim sodelovalcem pot, ne glede na desno ali levo.

Potem bo novo življenje prešinilo ves zastop, vsakdo se bo poprijel z veseljem svoje naloge, kajti občinski zastop ima v prvi vrsti gospodarske naloge

reševati in člani bodo redovito delali, če bo na delnik kazal več zanimanja. Nikakor pa ne smemo popustljivi biti ter se bati javne kritike. Odločnost na pravem mestu in v pravem času še ni nikdar škodovala. Naj se organizuje katera koli stranka v občinskem zastopu, mi je bodomo z veseljem podpirali, ako sprevidimo, da ji je na srcu korist in blagor naše Ljubljane. To zahtevamo od občinskega zastopa, nepristranske in partovalno vodstvo od župana.

Politični pregled.

V Ljubljani, 21. decembra.

Notranje dežele.

Položaj. Vsi listi se bavijo s tem, kakega pomena je vest, da se jeden levičar pokliče v ministerstvo, in vsak list pové svoje misli s svojega strankarskega stališča. Pa naj se stvar suče kakorkoli, vsekako je to vseh levičarjev. Novi minister bode gotovo vplival na politiko, posebno ker že sedaj sedé v ministerstvu možje, ki so po svojem mišljenju, zlasti v narodnih vprašanjih, leviči precéj blizu. Tako dr. Steinbach za Slované nikakor ni to, kakor je bil Dunajevski, in sedaj pride pa še poseben levičarski minister. V jednem letu dve spremembi v vladi na škodo Slovanom. Te neugodne spremembe so pa zakrivil najvéč Mladočehi. „Narodni Listy“ sicer oporekajo, da bi bil Grégr s svojim govorom prouzročil to, da se je ministerski predsednik grof Taaffe sedaj udal levičarjem. Seveda to je le izgovor, ko drugih uzrokov vlada sedaj za to prijenljivost ni imela. Mladočeško glasilo je še tako predrzno, da krivdo izvrača na moravske Čehe, češ, da je grof Taaffe moravske Čehe vprašal, ali bi privolili v imenovanje levičarskega ministra, pa so pritrdili. Seveda mladočeški list ni pomislil, da je s svojo trditvijo udaril sebe po zobéh. Ko bi bil dotični pisec malo pomislil, moral bi bil spoznati, da se ta njegova trditev prav nič ne vjema s prejšnjimi. Kolikokrat je že pisal, da Staročehi na Dunaju nimajo nobenega vpliva. Sedaj pa priznava, da bi moravski staročehski poslanci bili lahko prepredili imenovanje levičarskega ministra. Če se peščica moravskih Staročehov že toliko poštevja, koliko bi se bila vsa češka delegacija, ko bi bila sestavljena iz samih Staročehov. Po tem takem bi 10 ali 11 Staročehov na Dunaju imelo véč vpliva, nego 37 Mladočehov, kar bi poslednjim pač ne bilo v posebno čast.

Deželnozbornske volitve na Češkem. V soboto so bile v treh volilnih okrajih na Češkem dopolnilne volitve za deželni zbor. V nemškem mestnem volilnem okraju Königswalde voljen je nemški liberalce Richter, v kolinski mestni volilni skupini je bil voljen dr. Radimsky, za katerega so glasovali Staro- in Mladočehi, v strakonjski volilni skupini je pa voljen profesor Masařyk. Posebno poslednja izvolitev je vélékega pomena. Masařyk je razvil na volilnem shodu program, kateri je ravno nasproten programu čeških radikalcev. „Narodni Listy“ so ga zaradi tega hudo napadali. Govorilo se je, da dobi celó protikandidata. Radikalci se pa vendar neso upali s svojim kandidatom na dan. Ker tudi dr. Radimsky ni radikalen, pač to dokazuje, da je še véč okrajev na Češkem, katerih še ni okužil radikalizem. Izid teh volitev bode dal vsekako zmernim politikom novega poguma.

Ogerska. Vlada je sklenila, da razpusti državni zbor. Kakor hitro se vsprejmejo trgovske po-

diru bitela nama nasproti. Cel oblak prahu puščala je za seboj. Dva iskrena vranca bila sta v njo uprežena. Kakor da sta se i sama ponašala z lepim vozom, kateri sta morala vleči, véléčala sta se s svojim vitkim truplom in tenkimi nogami. Takó so dospeli že čisto blizu nas. V kočiji sedel je zadej jeden gospod z neko gospo, katera je gotovo že davno bila svojo mladost preživela, ker zapazil sem, kolikor mi je v naglici bilo možno, na njenem obrazu povse preživele črte. Oba sta naju začela ostro meriti z očmi. Jaz sem nju gledal radovedno, a moj kočijaš, kateri takih pogledov gotovo ni bil vajen, sname ves ponižen klobuk z glave.

„Kdo je to?“ vprašam ga, ko smo se bili že precej oddaljili.

„To so gospod „ferboltar“, odgovori mi on.

„A ona gospá, ki sedí poleg njega?“

„Ej, tisto je... pa kdo bode to vedel... „Gé fuks“, in tu moj voznik začne mahati po konjih. Jaz sem dobro znal, da je s tem siromak hotel pokazati, da je ta predmet otožen za njega, pa ga zato nisem o tem hotel dalje ni izpraševati. V tem hipu se nečesa domislím.

„Pa prijatelj, kakó bi pa bilo, ko bi midva v gradu prenočila?“

Voznik me pogleda povse začuden.

„Kje?“ vpraša me, kakor da me ne bi bil dobro razumel.

„A v gradu. V Novo Vas prideva pozno, a zdaj, ko gospod oskrbnik niso v gradu, mogla bi tam lepo po noči ostati. Do tja je največ še pol ure.“

„O pustite to, gospodi!“ odgovori voznik, in nasmehne se, kakor da se mu je kaj takega zdelo nemogoče.

„Zakaj?“

Voznik me še bolj začudeno pogleda.

„Ali vi res ne veste?“

„Kaj? jaz ne znam ničesa.“

„Hm, hm!“

„Pa povej mi, kaj je; jaz mislim, da bode to tudi za tvoje konje boljše.“

„Da, to je vse tako. In vi res ne veste? O jej, saj to vé že ves svet, da je v tem gradu sam antikrist.“

„Kakšen antikrist?“ vprašam pa iz prva začuden, a takoj na to poknem v smeh, ker sem se nečesa spomnil.

„Da, da, sam antikrist, — in tu se moj voznik prekriža, — „Bog nas varuj! Smejte se vi gospod, kolikor hočete, ali kar je res, je res.“

„Pa odkod ti to veš?“

„Ej, saj vé to že celi svet.“

„No, pa mi povej, kaj se pripoveduje o tem antikristu?“

„Bog mi pomagaj, dosti, marsikaj, gospod. Redko bi kateri ostal živ, kateri bi samo eno noč v tem gradu nočeval. A kakor resnično je Bog, še nijeden do zdaj ni niti eno noč prenočil od vélékega straha. Pravijo, da se, ko nastopi pozna noč, začnejo oglašati v izbah za goste hudi duhovi. Pravijo, da se čuje neki kraguljček, kako po vseh sobah žvenklja, zdaj v eni, zdaj v drugi, pa v tretji in tako po vrsti. Pa ko bi še tako zapirali in zaklepali vrata, kraguljček le žvenkljá. Ko pa odbije ura dvanaest, čuje se po izbi neki lahen top, pa gre vedno bliže k postelji. Naenkrat občuti gost, kako mu odeja doli leze, on jo zadržuje, zastonj, on jo vleče, a vleče jo tudi hudi duh. Bes te plentaj, pa skoči gost iz postelje, pograbi obleko, pa srečno z Bogom, pobegne iz grada. Eden je bojda poskušal, da bi videl, kdo da vleče, pa je zagrabil čisto kosmato roko.“

„Torej to je oni antikrist?“

„Da, gospodi!“

„Pa, ali niso nikoli poskušali, da pridejo temu na sled?“

„Hodite z Bogom, kdo pa bi še hudemu prišel na sled!“ odgovori mi voznik in migne z glavo, kakor da sem Bog zna kako neumnost rekél.

godbe, pa bode vlada izvršila svoj sklep. Brezozirno postopanje opozicije prisililo je vlado k temu sklepu. Ogerskih Slovanov posebno nove volitve ne zanimajo, ker so razmere take, da razven Srbov ne spravijo nobenega poslanca v zbor. Naj se madjarske stranke še tako pobijajo med seboj, proti Slovanom so pa vedno jedine. Zaradi tega novih volitev Slovani niso posebno veseli.

Vnanje držiave.

Nemčija. K blagoslovljenju okrožne hiše v Teltovu prišel je tudi nemški cesar. Ko je bil banket, je došlo poročilo, da so v državnem zboru vsprejele trgovske pogodbe. Cesar je na to vstal in naglašal, da se ima za dovršitev te važne stvari zahvaliti kancelarju. „Če tudi so obrekovali kancelarja in moje obrekovalce,“ — rekel je konečno cesar, — „vendar se je posrečilo, domovino spraviti v novi tir. Preverjen sem, da nam bodo hvaležni ne le naša domovina, temveč tudi milijoni v drugih deželah, ki bodo z nami v carinski zvezi. Pozivljam vas, da izpraznimo kozarce na zdravje njega ekselence državnega kancelarja, generala grofa Caprivija, ki naj živi!“ — Caprivi je bil povzdignjen v grofa, Bismarck je pa dobil takorekoč zausnicio, kajti baš on je tisti, ki je najbolj sumničil cesarjeve svedovalce in nasprotoval trgovskim pogodbam.

Bolgarija in Francija. Francija hoče sedaj še v Carigradu storiti korak zaradi iztiranja francoskega časnikarja iz Bolgarije. Zahtevati hoče 50.000 frankov odškodnine. Kaj bode Francija dosegla v Carigradu, ne vemo, ali dosedaj se je Turčija držala načela, da ima Bolgarija pravico, iztiravati inozemce, če rujejo in hujskajo v deželi.

Francija in Rusija. Radikalna „Justice“ je proti zvezi z Rusijo. Ta list piše, da Francija pozná le sijajno kronstadsko Rusijo, ali zveze se ne sklepajo s simpatijami, ampak s pametjo. Drugo leto bode še slabša letina. V Rusiji so arzenali polni orožja. Če pojde tako dalje, bode v Rusiji dosti pušek, ali ne bode nikogar, da bi jih nosil. Radikalni list malo pretirava. Pomenljiva je pa ta pisava zaradi tega, ker so dosedaj baš radikalci bili za zvezo z Rusijo, sedaj jej pa nasprotujejo. Radikalci pa imajo velik vpliv na javno mnenje zlasti v Parizu.

Izvirni dopisi.

Od sv. Katarine v Topolu, dne 18. decembra. (Ciganska nadloga.) Letošnja topla zima jako ugaja klativitezom — ciganom in drugim postopacem. Stanovanje in prenočišče lahko najdejo pod milim nebom, a tudi za živež niso v zadregi. Navadni berači prosijo milodarov, in tacim ljudje, vzlasti po našem gorovju, radi delijo — njih dobrosrčnost je dobro znana. Ciganski klativitezi pa ne prosijo, marveč oblastno zahtevajo, ne brigaje se, imaš ali ne, njih parola je: Daj, in basta! In ljudje, prestrašeni, da bi se jim petelin ne posvetil na strehi, ali da bi se taki zanikrneži kako drugače ne maščevali, jim dajo, česar zahtevajo, da jih le odpravijo. Nevarno je za kmetovalce na samem bivajoče, tam so cigani še dvakrat bolj predrzni, češ, tu se nam ni ničesa bati. — In s tako predrznostjo so prišli trije cigani 12. t. m. do samotne hiše v Ravniku, ki se ji tudi po domače pri Ravnikarju pravi. Zahtevajo mleka, a to ni dovelj, zahtevajo še pšena, a tudi to še ne zadostuje, gospodinja naj bi jim tudi skuhala južino. Ta predrznost že preseda vsem

„E, ali kdo vé, morda to ni nič nenaravnega...“

„Marsikaj“, seže mi v besedo on, „ko bi vedeli, kaki čudeži se pri nas dogajajo, vi bi gotovo tudi to verjeli!“ In moj voznik me začne gledati, kakor kakega nevedneža in kakor da bi mi s tem pogledom hotel reči: vidiš, jaz sicer nisem učen človek, pa vendar zato znam več, nego ti!

Nisem hotel dalje ni jedne besede o tem spregovoriti, ker sem se bal, da ne vzbudim kakega suma v svojem vozniku. Kaj hočemo, kedar je potnik obvezan, da v vsem vozniku svojemu pritrjuje, ako hoče lepo in hitro potovati, posebno pa, kedar potuje tako daleč, kakor sem potoval jaz.

Solnce se je že davno začelo nagibati k zapadu. Poslednji njegovi žarki pali so tudi na kositrni vrh grajske strehe, katera se je čisto ožarela pod tem solničnim poljubcem. Čarobna ti je bila v tem hipu vsa okolica. Prijeten hladovit vetrič razhlajeval mi je vroče čelo od jesenskega toplega solnca.

„Kako je, gospod“, zamoti me voznik v mislih, „zdaj sva na razpotju; ta cesta gre v grad, ta pa v Novo Vas: kod pojdeva?“

„Vozi ravno v grad!“

„Hui prami!“ vzklikne jezno voznik in udari prav tako neprijateljski suha konjica.

navzočim, tudi imenovanemu Aliču, ki zanikrnežem očita, naj ne napravljajo sitnosti. Cigani zapuste hišo, a jeden, najbolj korenjaški med njimi, obrniši se proti Aliču, ustrelji, k sreči, da ga ni nevarno ranil. Potem se ustavijo pri bližnjih črešnjah in vsi trije držeč puške v rokah kličejo na korajžo. Čez nekaj časa jo uberejo dalje proti našemu gorovju povsod nadlegujoč in plašeč ljudstvo. V nedeljo, drugi dan, bili so v Osredku in so ženi, odšli jim prineset suhih hrustek, ukradli kavo; drugod so jih s silo odpodili. Pokradli so bajte tudi v nekem mlinu na Ločnici.

In letošnje leto je bilo posebno veliko ciganov po naših krajih. Čudno vendar to, da se ciganom daje pravica, okoli se klatiti, ljudi nadlegovati in krasti. Kmet dela, z žuljavimi rokami si pribori svoj kosček kruha, plačuje davek itd., je vendar izpostavljen predrznosti ciganov in drugih potepuhov. Če kmet skuha slivovca ali sadjevca več, kakor je naznanil, precej je kaznovan. Ako ne spravi hitro vsega vejevja posekanih dreves v kraj, hitro ga orožniki naznanijo in precej poje kazen. A cigana, ki krade, ki preži po težko pridobljenem kruhu njegovem, nobeden ne prime. Ako bode tako dalje šlo, treba se bode kmetom dobro oborožiti; ker nimajo varuha, bodo se morali sami braniti. Naj bi vendar enkrat naši zastopniki ljudstva v deželnem in državnem zboru kaj ukrenili, a ne samo v paragrafu, ampak v dejanju, da se zatara ta mrčes, ki je v istini velika nadloga kmetom.

Tudi neki drugi človek, jako sumljiv, se je že več dni okoli nas potikal. Bil je visoke rasti, s črno žnoro pod nosom in črno oblečen, a gledal je tako grdo, kakor sam hudobec. Ljudem na različna vprašanja ni ničesa odgovarjal. Prišedši v hišo, kjer ni bilo čuti možkega pri domu, obnašal se je jako samooblastno, kakor bi bil gospodar. Ako manjka orožnikov, naj se pomnoži njih število, da bodo večkrat patrolirali tudi po samotnih krajih in uganjali take barabe.

Sedaj pa: kehrt euch! Zima nam jako dolgo prizanaša. Do danes je bilo jako toplo; v dokaz zato vam pošljem: marjetico in trobentico, ki sta na travniku tako bujno cvetli. Kaj ne, nenavadno za 17. gruden. Danes, pa, ko to pišemo — jela je burja briti in nas bo dobro obrila — Bog daj, da bi prehuda zima tudi letos ne ukončala ozimine, kakor lani!

Dnevne novice.

V Ljubljani, 21. decembra.

(Požar.) Iz Slavine se nam poroča: Strahovit požar je včeraj pokončal večji del vasi Rakitnika. Unelo se je v hiši št. 11. pri Tiroleu ob 1/2 10. uri, ko so ljudje ravno odšli k službi božji. Silovita burja je na mah raznesla ogenj po vsej vasi; v hipu je bilo v ognju vse, kar je bilo pod slamnato streho. Pogorelo je 17 posestnikom vse, hiše in gospodarska poslopja, 6 drugim pa gospodarska poslopja, ostale so jim z opeko krite hiše. Posestniku Klemencu sta zgorela dva konja, par telet in nekaj prašičev. Ravščina je nepopisna, vzlasti sedaj po zimi v hudi burji. Marsikateri posestnik ni otel družega, kakor lačne otroke. Škoda cenijo nad 32.000 gld. Prosimo dobra, usmiljena srca: Usmilite se revežev in pomagajte, kolikor morete. Vsak tudi najmanjši dar bodeta z veseljem sprejela župnijski urad v Slavini in županstvo.

(Imenovanje.) Ministerijalni koncipist gospod dr. Vladimir Globočnik pl. Sorodolski, sin gosp. vladnega svetovaleca v pok. in državnega poslanca Antona pl. Globočnika, je imenovan podtajnikom v finančnem ministerstvu.

(Občinski svet ljubljanski) ima v sredo dne 23. t. m. ob 6. uri zvečer sejo, katere dnevni red priobčimo jutri.

(Iz Rima) se poroča „Katolički Dalmaciji“ z dne 10. t. m. sledeča Slovanom vesela novica, katero je objavil tudi zagrebški „Katolički list“ v svoji 51. št.: „V šoli papeževnega rimskega semenišča pri sv. Apolinaru v Rimu je začel profesor Ulisse Denunzio pred desetimi dnevi predavanja staroslovenskega jezika. Ima zadosten broj slušateljev Hrvatov i ostalih Slovanov, vendar ne toliko, kolikor bi smeli pričakovati po številu Slovanov, ki tam obiskujejo šole. To sem vam omenil mimogredé, glavno pa je to, da javim po vašem cenjenem listu vsemu hrvatskemu svetu radostno vest, da je sv. Oče v svoji neumornosti, da pokaže ljubezen svojo do Slovanov, ustanovil v vatikanski knjiž-

nici mesto skriptorja za slovanske jezike, kakoršno so imeli doslej že grški, latinski in iztočni jeziki. Skriptorjem je imenovan prof. Denunzio, ki je v šoli izrazil željo, da bi se ta vest javila slovanskim listom, da zopet uvidijo Slovani, kako skrbi papež i za njih književni napredek. Ob isti priliki je pripovedoval imenovani profesor o avdi-jenciji, v kateri ga je sprejel sv. Oče, ki ga je izpraševal o številu in napredku slušateljev staroslovenskega jezika ter izrazil svoje zadovoljstvo o uspehu in željo, da se v bodočih letih kolikor mogoče mnogo gojencev posveti učenju staroslovenskega jezika.“

(Družba sv. Mohorja.) Iz Celovca se nam poroča z dne 20. decembra: Včeraj popoldne končala se je srečno razpošiljatev letošnjih družbinih knjig. Z razpošiljateljico prišlo se je dne 27. okt., trajala je torej malo nad dva meseca. Treba je bilo razposlati 310.962 knjig na vse strani. Da se je ogromno delo, ki je zelo težavno zlasti zbog nedostatnih prostorov v družbini hiši, ki se morejo za to delo porabiti, dovršilo v primeroma tako kratkem času, to doseglo se je le s tem, da se je večidel delalo do polnoči. Največ zaslug pri tem sitnem in mučnem poslu pa ima g. delovodja Mohorjeve tiskarne, Vekoslav Legat. Skupaj odposlalo se je 688 zabojev po železnici in mnogo nad 200 večjih ali manjših paketov po pošti. Najprej odpošiljale so se knjige v lavantinsko škofijo, potem zaporedoma v goriško, krško, tržaško in v razne kraje. Najzadnje je knjige dobila ljubljanska škofija, ki je lani bila prva. — Kdor tedaj ni še dobil letošnjih knjig, vedi, da so sedaj vse družbine knjige na potu.

(Prešernova „beseda“) se je minolo soboto v tukajšnji čitalnici prav dostojno izvršila navzlic štrajku nekaterih gg. pevcev. Gosp. prof. dr. Požar je v svojem govoru v izbranih besedah opisal pomen Prešernov v slovenskem slovstvu. Moški zbor je prvič nastopil pod spretnim vodstvom g. Hubada, mnogoštevilno so bile zastopane dame v mešanem zboru, kar priča o hvalevrednem zanimanju.

(Slovensko gledališče.) Včeraj se je predstavljala igrokaz „Ubožan plemič“ od Feuilleta, ki je, kratko rečeno, uprizorjen roman, le da vidimo pred seboj govoreče in delujoče osebe, torej igra brez dramatičnih spletk, kajti že v prvem dejanju ugane vsakdo konec. S tem pa ne rečemo, da se poslušalec dolgočasi, če izvzamemo morda prvo dejanje, in ko bi posamezni igralci ne bili včeraj tu in tam premrzli v izražanju veselja, bolesti in začudenja. Bili so v obče igralci slabe volje, dasi moramo priznati, da so sicer vsi brez izjeme prav dobro in vlogam svojim primerno igrali. Tudi vodilna misel vsega igrokaza je lepa, da, mi trdimo celó, da tako plemenitega plemiča, kakor je tu n. pr. narisana „Maksim Odiet marquis Champey“, ne najdemo križem sveta. Kar pa moramo grajati, je to, da so v petem dejanju črtani celi prizori. Kajti drugače si ne moremo misliti one velike vrzeli pred zadnjim prizorom, ki jako moti poslušalca, ker v izpuščenem tiči ravno oni moment, ki v poslušalcu zadostí velikemu sočutju z glavnim junakom.

(Umrl.) je dne 14. t. m. v Koritnici pri Grahovem na Goriškem č. g. Anton Cerv, upokojeni spiritual v goriškem semenišču. Bil je učen in uzoren duhovnik. N. v m. p.!

(Iz Celovca) se piše: S prava slastjo poroča že osivela tetka, uradna „Celovčanka“, ki dokaj rada počopata po nemško-liberalni luži, svojim čitateljem, „da je koroški poslanec Kirschner g. učnemu ministru izročil zahvalna pisma občinskih predstojnikov in krajnih šolskih svetov na Koroškem, ki izražajo g. ministru zahvalo za njegovo moško in energično obrambo obstoječih šolskih naredeb, ki popolnoma ustrezajo (?) razmeram in potrebam prebivalstva, té kronovine (?)“ — Gledé na naše razmere se ne čudimo tej pisavi našega vladnega glasila, ki ne zamudi nobene prilike da more pokazati svoje „liberalne“ rožičke! Zato konstatujemo le, da so i v tem slučaju zopet imele laži prav kratke noge, — kakor pravi pregovor! Kajti istega dne, ko je „Celovčanka“ tako pisala, dospelo je sem poročilo, da je g. minister Gausch za nas ugodno rešil priziva občin St. Jakob — in Tolsti vrh, t. j. imenovanim dvem občinam dovolil slovenska šole! Tedaj je gospod Gautsch sam moral spoznati, da naše šolske naredbe nikakor ne ustrezajo dejanskim potrebam. — Res radovedni smo pa, bode-li „Celovčanka“ i to tej naredbi tako hitro poročala, kakor o korakih g. Kirschnerja, ki se naj bi, namesto da se vtika v naše šolske zadeve, raji briga za koristi

svojih volilcev, katerim je pred volitvijo obljuboval zlate gradove; a doslej še v dunajski zbornici niti ušl odprli! —

(Nestrpnost celovških mestnih očetov.) Slovenščina ultra-nemško gospodo na celovškem magistratu strašno bode v oči. Znana je našim bralcem pravda mej „kat.-političnim društvom za Slovence na Koroškem“ in celovškim magistratom zaradi slovenskih dopisov omenjenega društva. Notranje ministerstvo kakor i vis. upravno sodišče sta razsodila da je celovški mestni magistrat dolžan prejemati tudi slovenske dopise. A kakor kaže, naša „liberalna“ gospoda na celovškem magistratu v družbi s celovškimi mestnimi očeti noče izvrševati ukazov višjih uradov. Nedavno naznanilo je namreč kat.-politično društvo pristop novih udov, kakor veli postava, mestnemu magistratu, a ta je dotični dopis izročil mestnemu odboru, „ker dopisu ni bil priložen nemški prevod.“ Obravnaval bo o tem najprej pravni odsek občinskega odbora in potem se bo menda še-le sklepalo, ali naj se dopis sploh sprejme ali prične nova pravda. — Mestni očetje vzeli so lansko zimo 1 milijon goldinarjev na posodo in zdaj menda ne vedó kam z denarjem in zato s tolikim veseljem plačujejo čisto nepotrebne pravde, da le rešijo svojo „nemško čast!“ Če hoče slavni mestni odbor res še enkrat pozebsti, kakor je sijajno pozebel že dvakrat in davkoplačevalce pripraviti zopet za par stotakov, — slobodno mu! O tem pa sme biti uverjen, da koroški Slovenci ne bodo držali križem rok, temveč porabili vsa zakonita sredstva, da dosežejo svojo pravico.

(Duhovne vesti iz Celovca.) Na mesto mnogozaslužnega, prečastitega gospoda Lamberta Einspielerja imenovan je kn. šk. konzist. kancelerjem preč. gosp. kanonik Karol Elsler. Preč. gosp. stolni kanonik Lambert Einspieler opravljal je težavno službo kn. šk. konzist. kancelerja nad 10 let vzorno in vestno ter si stekel v tem času za blagor vse škofije in za našo dobro stvar neizmernih zaslug. Zato gotovo vsakdo živo obžaluje, da se od tega velevažnega mesta loči taka in neumorno delavna moč. — Č. g. mestni župnik v Celovcu Ferdinand Wappis imenovan je za pravega kn. šk. konzist. svetovalca in konzist. tajnik in dvorni kapelan Martin Kovač namestnikom načelniku škofijskega knjigovodstva.

(Čitalnica vipavska) ima svoj letni občni zbor dne 27. decembra ob 6. uri zvečer v svojih prostorih. Poročal bode o svojem delovanju stari, na to se bo volil novi odbor. Želeti je točnejše in obilnejše vdeležbe kakor navadno.

(V Litiji) so minoli teden prav slovesno vpeljali razsvetljavo mostú čez Savo. Most v Litiji je velikega prometnega pomena, osobito odkar se je preložila bogenšperska cesta. Most razsvetljujejo svetilke iz neke dunajske tovarne in daje vsaka svetlobe za sto sveč.

Telegrami.

Dunaj, 21. decembra. Nadvojvodi Ernestu se zdravje boljša. — Grof Taaffe se je danes v avdijencu zahvalil cesarju za lastnoročno sožalje povodom smrti unukove.

Dunaj, 21. decembra. Gospodska zbornica je brez debate v drugem in tretjem branju vsprejela proračun in finančni zakon za l. 1892.

Budimpešta, 20. decembra. Danes opoludne sta se dvobojevala minister Fejer-

vary in poslanec Ugron. S samokresi se nesta zadela, s sabljami sta jeden drugega lahko ranila. (Na to sta si segla v roke in čast je bila rešena. Op. vred.)

Budimpešta, 21. decembra. Helffy je v debati o trgovskih pogodbah izrazil željo, naj bi Francija k sreči si uzela govor nemškega cesarja v Teltovu. Beöthy tudi želi, da bi se pridružila Francija in graja prenaple ob-ravnave, kar zavrača trgovski minister.

Sofja, 20. decembra. Zasebni tajnik grofa Hartenau-a se je pripeljal, da se v njegovem imenu zahvali sobranju, princu Ferdinandu in vladi.

Pernambuoo, 20. decembra. Prebivalci in redarji so se sprijeli; 60 oseb je mrtvih in ranjenih.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v jutranju
opazovanja		zrakomera v mm	termomera po Celziju			
19	7. u. zjut.	742.7	—3.4	m. vzh.	jasno	0.00
	2. u. pop.	742.9	1.0	"	"	
	9. u. zveč.	745.0	—3.2	"	"	
20	7. u. zjut.	744.9	—4.0	m. vzh.	jasno	0.00
	2. u. pop.	744.5	—2.8	"	"	
	9. u. zveč.	748.7	—7.0	"	"	

orednja temperatura obeh dni -1.0° in -4.5°, oziroma za 0.0° ravno normalu in 2.5° pod normalom.

(1510) 1

Tužnega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da je naša iskreno ljubljena žena, mati oziroma stara mati, gospa

Eizabeta Kačar roj. Brajar

danes, dué 19. t. m., ob 2. uri popoludne po dolgi in mučni bolezni, previdena s sv. zakramenti za umirajočo, v 60 letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspala.

Truplo nepozabljive ranjce bode v ponedeljek, 21. t. m., ob 3. uri popoludne iz hiše žalosti, Trnovo, Cerkvene ulice št. 17. k sv. Krištofu preneseno in ondi pokopano.

Sv. maše za blago ranico se bodo brale v farni cerkvi sv. Janeza Krstnika.

Nepozabljivo ranjico priporočamo v blag spomin in pobožno molitev.

V Ljubljani, dué 19. decembra 1891.

Janez Kačar, trgovec in posestnik soproz. — Janez Kačar Karol Kačar sinova. — Franja Bahovec roj. Kačar, Josipina Kačar hčeri. — Josip Bahovec, zet. — Josip in Lojzka Bahovec. unuka.

Božična razstava,

prekrasne novosti

v lesnih rezbarijah vsake vrste za vsaki salon pripravne. Največja izber kaset za nakit in rokavice z muziko in brez nje, pripravnih za darila.

F. Stampfel v Ljubljani,

Selenburgove ulice št. 4.

(Kočevska domača obrt.)

(1508) 5-2

Dunajska borza.

Dne 21. decembra.

Papirna renta 5%, 16% davka	92 gld. 55 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	92 " 10 "
Zlata renta 4%, davka prosta	109 " 20 "
Papirna renta 5%, davka prosta	102 " 05 "
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	1010 " — "
Kreditne akcije, 160 gld.	284 " 25 "
London, 10 funtov strl.	117 " 85 "
Napoleonor (20 fr.)	9 " 36 "
Cesarski cekini	5 " 61 "
Nemških mark 100	57 " 97 1/2 "

Dne 19. decembra.

Ogerska zlata renta 4%	105 gld. 30 kr.
Ogerska papirna renta 5%	101 " 20 "
4% državne srečke l. 1854.	250 gld. 134 " — "
5% državne srečke l. 1860.	100 gld. 147 " 60 "
Državne srečke l. 1864.	100 gld. 178 " 50 "
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	96 " 25 "
Zastavna pisma " " " 4 1/2 %	100 " — "
Kreditne srečke, 100 gld.	185 " 50 "
St. Genois srečke, 40 gld.	63 " — "

Ljubljanske srečke, 20 gld.	20 gld. 50 kr
Avstr. rubeškega križa srečke, 10 gld.	16 " 90 "
Rudolfove srečke, 10 gld.	19 " 50 "
Salmove srečke, 40 gld.	62 " — "
Windischgrazove srečke, 20 gld.	59 " 50 "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	151 " 25 "
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2805	" — "
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	83 " 75 "
Papirni rubelj	1 " 16 "
Laških lir 100	45 " 50 "

MERCUR menjarnična delniška družba na Dunaju, I., Wollzeile št. 10.

Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursnem listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute in devize.

Razna naročila izvrše se najtočnejše.

Za nalaganje glavnice priporočamo:

4% gališke propinacijske zadolžnice.

4 1/2 % zastavna pisma peštanske ogerske komercialne banke.

4 1/2 % komunalne obveznice ogerske hipotečne banke z 10 % premijo.

Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podružnice njene.

Državna dobrodelna loterija.

Žrebanje dne 29. decembra!

Glavni dobiček 100.000 gld. v gotovini.

Jedna srečka 2 gld.

5 srečk le gld. 8-50, 10 srečk le gld. 16-50.

Zahvala.

K silnému požaru v Rakitniku dne 20. decembra so prihitela gasilna društva iz Zagorja, Postojne in Otoka ter so z velikim trudom gasila in branila, kar se je dalo ubraniti pri hudi burji. Bodi jim za to očitno izrečena zaslužena hvala. Posebno pa si šteje podpisano cerkveno predstojništvo v dolžnost, zahvaliti se imenovanim gasilnim društvom, da so ubranila kapelo Matero Božje, katere bi se bila gotovo tudi unela, ko bi ne bile pomagale gasilnice.

Predstojništvo cerkve Sv. Ivana v Matenji Vasi in kapele Matero Božje v Rakitniku.

Na prodajo je (1504) 3-3

harmonij,

prav dobro ohranjen in po primerni ceni. Več pové uredništvo našega lista.

Križevi pot

z okvirom vred 90 cm. visok, popolnoma izgotovljen, je za nizko ceno

65 goldinarjev

na prodaj pri Fr. Tomanu, podobarju in pozlatarju v Ljubljani na sv. Petra cesti št. 4. (1496) 6-6

Božično darilo.

Sv. Alojzij Gonzaga

ali (1482) 30-15

devetdnevna, oziroma šestnedeljna pobožnost v spomin blažene smrti sv. Alojzija.

Spisal Jan. Smrekar,

katehet ljudskih šol v Ljubljani.

Dobiva se v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani.

Cognac

naravnost s Francoskega pripeljan, najboljša, stare vrste, v steklenicah v 3 gld. in v malih steklenicah v 1 gld. 75 kr.

Piccolijeva lekarna

„Pri angelju“

v Ljubljani, Dunajska cesta.

Vnanja naročila se proti povzetju svote točno izvršujejo. (1312) 3